

Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi'nde Bulunan El Yazması Bir Eser: Atalarsözü Külliyyâtı

ABDÜLMECİT İSLAMOĞLU
Dr., ANKARA Ü. İLAHİYAT FAKÜLTESİ
islamoglu@gmail.com

Özet

Atasözlerini sistemli olarak derleme işi, Tanzimat döneminde başlamış, Cumhuriyetle birlikte artarak devam etmiştir. Bu dönemde kaleme alınmış eserlerden birisi de Hüseyin Görbil'e ait olan *Atalarsözü Külliyyâtı*'dır. El yazması olan bu eser, Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi Y/693 numarada kayıtlıdır. Yirmi dosyadan oluşan eser, atasözlerinin yanında deyim, tekerleme, duâ ve ilenç gibi halk biliminin çeşitli ürünlerini içermektedir. Görbil, *Külliyyât*'ın "Medhal" kısmında, "atalarsözü"ne dâir kendi dönemine kadar yazılanları, kısmen veya özetleyerek bir araya getirmiş; bunlar üzerinde yer yer değerlendirmelerde bulunmuştur. Eser, iki kısımdan oluşmaktadır. Birinci kısımda (1-9 arası dosyalar) "atasözleri", alfabetik olarak sunulmuştur. İkinci kısımda ise (10-19) bunlar, konularına göre sınıflandırılmış; başlıklar altında ilgili sözlere yer verilmiştir. Son dosya, Fâik Reşâd'ın *Külliyyât-ı Letâif*'inden derlenmiş fıkralardan oluşmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Atasözleri, Kalıplaşmış sözler, Folklor, Hüseyin Görbil.

Abstract

A Manuscript Found In The Library Of Turk Tarih Kurumu: *Atalarsözü Külliyyâtı*

The task of collecting proverbs began in the period of Tanzimat and increasingly continued with the Republican era. One of the works written in this period was a work *Atalarsözü Külliyyâtı* composed by Hüseyin Görbil. As a manuscript this book is recorded in the Library of Turk Tarih Kurumu in the number of Y/693. Consisting of 20 files, this book also involves idiom, rhyme, prayer and curse as well as the proverbs. In the introductory chapter of his *Külliyyât*, Görbil brought together what was written on proverbs until his time partially or in summary, and now and then made considerations on them. This work consists of two chapters. In the first chapter (1-9th files), the proverbs are grouped alphabetically. In the second chapter (10-19), they are classified according to their subjects, and the related statements are mentioned under the titles. The last file contains anecdotes gathered from the *Külliyyât-ı Letâif* of Fâik Reşâd.

Keywords: Proverbs, Set phrases, Folklore, Hüseyin Görbil.

GİRİŞ

Türk halk bilimi, Türk halkına ait her şeyi içine alan, halkın maddî ve manevî kültürünü konu edinen önemli bir bilim dalıdır. Türk milletinin dünya görüşünü, dinî duygu ve inançlarını, yaşam biçimini, sanat zevkini, âdet, gelenek ve göreneklerini aksettiren ürünleri inceleyen halkiyat, nesilden nesile aktarılacak günümüze ulaşmış önemli kültür hazinelerini sınıflandırarak değerlendirir. Halk biliminin başlıca konularından olan “düğün, bayram, kandil, doğum, ölüm, ad koyma, kan kardeşliği gibi gelenekler; cin, peri, büyü, efsun, muska gibi halk inançları; türkü, mâni, masal, efsane, tekerleme, bilmece, atasözü gibi halk edebiyatı ürünleriyle halk musikisi, halk tiyatrosu ve halk oyunları”¹ bizleri içinde bulunduğumuz toplumun sosyal örgüsüne bağlayan önemli unsurlardır. Bu münasebetle halk arasında canlı bir gelenek hâlinde yaşayan türlü inanış ve davranışlar, halk biliminin ilgi alanına giren eserler aracılığıyla bizi etkiler, içimize siner.²

Türklerin tarih boyunca yaşadıkları coğrafyanın genişliği, diğer dil ve kültürlerle olan ilişkileri göz önünde bulundurulduğunda, halka ait kültür öğelerinin birtakım değişmelere uğradığı görülmüştür. “Halkın tasarrufundaki gelenek mahsulü eserler”³, bu millî hazineler, zamana, çevreye, değer yargılarına vb. etkilere bağlı olarak, bazen kullanım alanları iyice daralmış ya da yok olmuş, bazen de gerek dil hususiyetleri gerekse muhteva itibarıyla bazı değişiklikler geçirmiştir. Bu eserleri tespit ederek değerlendiren ve sonraki nesillere aktaran eserlerin önem ve değeri, bu noktada daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

“Atalarımızın, uzun denemelere dayanan yargılarını genel kural, bilgece düşünce ya da öğüt olarak düsturlaştıran ve kalıplaşmış biçimleri bulunan kamuca benimsenmiş öz sözler”⁴ olan atasözleri de, halk biliminin ilgilendiği önemli dil varlıklarından birisidir. Veled İzbudak, atasözlerinin değer ve önemiyle ilgili şöyle der: “Türk’ü anlamak için malûm olan birçok vasıtaların birincilerinden sayılan tarihten, hattâ Türk’ün kendisinden ve lisanından ve eş’ârından, âdâtından ve âsârından ziyâde bence (Atalarsözü) hepsine tercih olunur.”⁵ Dehri Dilçin de atasözlerine ve derlenmeleri husûsuna büyük önem atfedenlerdendir: “... herhangi bir ulusun ictimâî ve kültürel sahalarda ne gibi merhalelerden geçtiği, nasıl bir istihâle devresi yaşadığı ve bugün ne durumda bulunduğu öğrenilmek istenirse o milletin millî tarihi ve diğer hu-

1 Aydın Oy, “Halkiyat,” *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi (D.İ.A.)*, c. XV, s. 367.

2 Eflatun Cem Güney, *Folklor ve Halk Edebiyatı (Özellikleri, Sözlü Gelenekleri ve Yazılı Örnekleri)*, (İstanbul: Millî Eğitim Basımevi, 1971), s. VI.

3 Şükrü Elçin, *Halk Edebiyatına Giriş*, (Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1981), s. 6.

4 Ömer Asım Aksoy, *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü (I-III)*, (Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları, 1978), c. I, s. 36.

5 Veled İzbudak, *Atalarsözü*, (İstanbul: Devlet Basımevi, 1936), s. 3.

usûî varlıkları yanında atasözlerini de, muhtelif tabakalara ve sınıflara ayırarak gözden geçirmek ve incelemek icap eder. Fakat bu yolda bir inceleme yapabilmek için her şeyden evvel gerekli malzemenin toplu bir hâlde elde bulunması lâzımdır.”⁶

“Hikmetü'l-avâm” olarak da tanımlanan⁷ Türk atasözlerinin adı bilinen ilk derleyicisi, Kaşgarlı Mahmuddur. Aynı dönem eserlerinden olan *Kutadgu Bilig* ile *Atabetü'l-Hakâyık*'da ise atasözlerinin nazım içerisinde kullanıldığı görülür. Oğuz Türkçesi ile söylenmiş atasözleri bakımından oldukça zengin bir kaynak olan *Dede Korkut Kitabı*, Berlin Devlet Kütüphanesi'ndeki *Oğuznâme* ile Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde kayıtlı *Oğuznâme*'deki atasözleri, Süleymaniye Kütüphanesi'nde bulunan *Kitab-ı Atalar*⁸, Bibliothèque Nationale'deki *Türk Atasözleri* yazması, sahanın önemli kaynak eserlerindedir.⁹ Şâirlerin divânlarının da bu hususta önemli kaynaklardan olduğu vurgulanmalıdır. Özellikle Güvâhî'nin *Pend-nâme*¹⁰'sinin, içerdiği atasözleri, deyimler, fıkralar ve masallarla, manzûm eserler arasında ayrı bir yeri bulunmaktadır.

Atasözleri ile ilgili önemli çalışma alanlarından birisi de derleme ve yayınlama yönünde yapılan çalışmalardır. Atasözlerini sistemli olarak derleme işinin, Tanzimat döneminde başladığı söylenebilir.¹¹ Bu dönemde yapılan çalışmaların başlıcaları şunlardır: Vâcid Efendi'nin *Durûb-ı Emsâl*'i, Şinâsî'nin *Durûb-ı Emsâl-i Osmâniyye*'si, Ahmed Vefik Paşa'nın *Atalar Sözü-Türkî Durûb-ı Emsâl*'i, Ahmed Midhat Efendi'nin *Durûb-ı Emsâl-i Osmâniyye-Şinâsî Hikemiyyâtının Ahkâmını Tasvîr*.

Tanzimat dönemi edebiyatçılarının atasözlerine dâir yazdıkları bu eserler, onların halk dili ve kültürüne karşı duydukları alakanın tabîî bir neticesi olarak meydana gelmiştir. Bu ilgi ve alaka Cumhuriyet döneminde de artarak devam etmiş; atasözleri, yeni derleme ve inceleme çalışmalarıyla üzerinde en çok durulan konulardan biri olmuştur.¹² Bu dönemde kaleme alınmış eserlerden birisi de Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi'nde bulunan ve Hüseyin

6 Dehri Dilçin, *Edebiyatımızda Atasözleri* (I. Kitap), (İstanbul: Türk Dil Kurumu Yayınları, 1945), s. XIV.

7 Şinâsî'nin atasözleriyle ilgili tanımı şu şekildedir: “Durûb-ı emsâl ki hikmetü'l-avâmdır, lîşâmından sâdir olduğu bir milletin mâhiyet-i efkârına delâlet eder.” Bkz.: Şinâsî, *Durûb-ı Emsâl-i Osmâniyye*, (İstanbul: Tasvîr-i Efkâr, 1280), s. 1'den bir önceki sayfa. Şinâsî'nin “hikmetü'l-avâm” şeklindeki tanımının eleştirisi için bkz.: Aksoy, *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü*, c. I, ss. 54-55.

8 Eser, Veled İzbudak tarafından tıpkıbasımı ile birlikte yayımlanmıştır. Bkz.: Hazırlayan: Veled İzbudak, *Atalarsözü*, (İstanbul: Devlet Basımevi, 1936.)

9 Eski kaynaklarımızdaki atasözleriyle ilgili geniş bilgi için bkz.: Aydın Oy, *Tarih Boyunca Türk Atasözleri*, (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1972), ss. 115-221.

10 Eser, Mehmet Hengirmen tarafından yayımlanmıştır. Bkz.: Güvâhî, *Pend-nâme (Öğütler ve Atasözleri)*, (Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1990.)

11 “Atasözü,” *Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi*, c. I, s. 217.

12 Aydın Oy, “Atasözü,” *D.İ.A.*, c. IV, ss. 44-46.

Görbil'e ait olan *Atalarsözü Külliyâtı*'dır. Bu eseri konu edinmemizin sebebi, atasözleriyle ilgili kendi dönemine kadar yapılmış çalışmaların özetini sunması ve zengin folklor malzemesine sahip olmasının yanı sıra, tespit edebildiğimiz kadarıyla eser üzerinde günümüze kadar herhangi bir çalışmanın yapılmamasıdır.¹³

1. Atalarsözü Külliyâtı

1.1. Adı ve Kapsamı

Yazarı hakkında herhangi bir bilgiye ulaşamadığımız eser, "*Atalarsözü Külliyâtı*" adını taşımakla beraber, atasözlerinin yanında folklorla ait pek çok öğeyi de barındırmaktadır. Nitekim başta Şinâsi'nin *Durûb-ı Emsâl-i Osmanîyye*'si olmak üzere Tanzimat ve sonraki dönemlerdeki derleme çalışmalarında genelde aynı husus göze çarpar. Bu derleme çalışmaları "*Durûb-ı emsâl*" veya "*Atalarsözü*" gibi adlar taşımakla birlikte, atasözleri altında verilen deyimlerden, deyim adı altında verilen atasözlerinden, ya da ne atasözü ne de deyim olan birtakım sözlerden oluşmaktadır.¹⁴ Bu anlamda incelemekte olduğumuz eserin atasözleriyle beraber diğer "sözler"i de içeren bir külliyât olduğu görülür.¹⁵ Nitekim 6. dosyasının sonunda eserin adı, Hüseyin Görbil'in isminin de yer aldığı bir etiket üzerinde, kendi el yazısı ile şu şekilde yer almaktadır: "*Atalarsözü Külliyâtı (Atalarsözü, darb-ı meşeller, ta'birler, cinâslar, kinâyeler, tekerlemeler, dilekler, ilençler, nükteler ve bunların şevâhidi, mü'eyyideleri, taqviyeleri mâhiyetindeki fıkralar vesâire.)*"

1.2. Tavsîfi

Hüseyin Görbil'in *Atalarsözü Külliyâtı*, Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi Y/693 numarada kayıtlıdır. Mevcut hâliyle yirmi dosyadan oluşan eser, çizgili kâğıtlara 295x230 (250x135) kurşun kalemle ve rik'â ile yazılmıştır. Başlıklarda ve dipnotları göstermek için yer yer kırmızı ve mavi kalem kullanılmıştır. Demirbaş Defteri'nde *Külliyât*'ın, Adnan Erzi'den satın alındığı bilgisi yer almaktadır.

1.3. Üslûbu ve Özellikleri

Hüseyin Görbil, Giriş'te kendi dönemine kadar "atalarsözü"ne dâir yazı- lanları aynen veya özetleyerek bir araya getirmiştir. Ancak bunu yaparken

13 *Külliyât*'ın, Anabilim Dalımız öğretim elemanları tarafından, ekip çalışması hâlinde yayına hazırlanması düşünülmektedir.

14 Aksoy, *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü*, c. I, s. 17.

15 "Atasözü'nün bilinen anlamının dışında, genel bir ma'nâ içerdiğiyle ilgili olarak Adnan Ötügen "Atasözleri Hakkında" başlığı altında şöyle der: " 'Atasözü' umumî bir adlandırmadır. Bunun içerisinde darbimeseller ve tabirler=deyimler yer alır." Bkz.: Milli Kütüphane Başkanlığı, *Türk Atasözleri ve Deyimleri (I-II)*, (İstanbul: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, 2001), c. I, s. V.

yalnızca bilgi aktarımında bulunmamış, ilgili metinler üzerinde kendi düşünce ve görüşlerine de zaman zaman yer vermiş ve eleştirel bir bakış açısıyla bunları değerlendirmeye çalışmıştır. Görbil, eserin 1-9 arası dosyalarında atasözü, deyim, duâ, ilenç vb. kalıplaşmış sözleri alfabetik olarak sıralamıştır. Ancak nakledilen sözler kendi içerisinde bir sınıflandırmaya tâbi tutulmaksızın karışık olarak verilmiş; yer yer hangi gruba dâhil olduklarına işaret edilmiştir. Çalışmanın bundan sonraki bölümünde farklı bir yöntem takip edilmiş ve “atalarsözü”, konularına göre sınıflandırılmıştır. Burada üst başlıklar belirlenmiş, altında ise ilgili sözler sıralanmıştır. Ancak burada atasözü, deyim vb. kalıplaşmış ifâdelerin yanında mutasavvıfların, bilim adamlarının, felsefecilerin, yazar ve şâirlerin söz ve şiirlerine de yer verilmiştir. Ayrıca âyet ve hadislerin de sıklıkla kullanıldığı görülür.

Eserin öne çıkan bazı özellikleri şu şekilde sıralanabilir:

- Çalışmada verilen bazı sözlerin hangi yöreye ait olduğu belirtilmiş; bazen bunlarla ilgili “bâtil i' tikâd” vb. yorumlar da yapılmıştır.

- Rik' a ile yazılan eserde, zor okunan bazı kelimeler ayrıca Latin harfleriyle de verilmiştir.

- Şahısların yanında, kitaplar da kaynak olarak gösterilmiş; bunlar cilt ve sayfa numarasına kadar belirtilmiştir.

- Eserde yer yer “İlgili sözler bunlardır: ...” denilerek, sözlerin verileceği kısım -sonradan doldurulmak üzere- boş bırakılmış; ancak bunlar tamamlanamamıştır.

1.4. Kaynakları

Hüseyin Görbil, “Giriş (Medhal)” kısmında, kendi zamanına kadar “atalarsözü” ile ilgili yazılanları, kısmen, özetleyerek veya aynen alarak aktardığını ifâde etmiştir. Bu kısımda Görbil'in her şeyden önce iyi bir müdekkik, çok iyi bir derleyici olduğu ortaya çıkmaktadır. Zira o, aşağıda adları verilecek olan eserlerin hepsine ulaşmış, bunları okuyarak özetlemiş ve önemli gördüğü yerleri eserine derc etmiştir. Giriş kısmında yer alan bu şahıs ve eserler, sırasıyla şu şekildedir:

Emsâl-i Süleymân, Taşköprü-zâde Ahmed Efendi'nin *Mevzûâtü'l-Ulûm*'u, Ebu'l-Hasan el-Mâverdî, Fatih Kütüphanesi 3443'te kayıtlı “*Atalar Sözü*”, Nazmî, Şinâsî'nin *Durûb-ı Emsâl-i Osmaniyye*'si, Ahmed Midhat Efendi'nin *Hikemiyyâtın Ahkâmını Tasvîr*, Kemâlpaşa-zâde Saîd Bey, Ebü'z-Ziyâ Tevfik, Diyarbakırlı Saîd Paşa'nın *Nuhbetü'l-Emsâl*'i, Beşir Fuâd, Maksim Gorki, Ahmed Vefik Paşa'nın *Müntehabât-ı Durûb-ı Emsâl-i Türkiyye*'si, Şemsettin Sâmî, Abdurrahman Fehmî'nin *Medresetü'l-Arab*'ı, Muallim Nâcî'nin *Sânihâtü'l-Arab*'ı, Abdurrahman Süreyyâ'nın *Sefine-i Belâgat*'ı, Emrullâh Efendi'nin *Muhîtü'l-Maârif*'i, Hüseyin Kâzım Kadri'nin *Türk*

Lugat'ı, Ziya Gökalp, Yusuf Vezirov'un *Azerbaycan Edebiyatı'na Bir Nazar'ı*, Necip Âsım'ın *Eski Savlar'ı*, Cenap Şahâbettin, Tahsin Ömer'in *Darb-ı Mesellerimiz Hakkında Tahlîlî Tedkîkât'ı*, Ahmet Rıza'nın *Türk Atalarsözü*, Sadettin Nüzhet ve Mehmet Ferit'in *Konya Vilayeti'nin Halkiyat ve Harsiyatı*, Ahmet Talat'ın *Halk Şiirlerinin Şekil ve Nev'i*, Selim Nüzhet Gerçek'in *Atalarsözü*, Hasan Çekli ve Mehmet Dobada'nın *Ataların Dilinden*, Said Uğur'un *İçel Folkloru*, Veled İzbudak'ın *Atalarsözü*, Ignács Kúnos, Vasili Radlof, Fraylıç ve Ravlig'in *Türkmen Aşiretleri*, Ömer Asım Aksoy'un *Gaziantep Ağzı*, Ahmed Vefik Paşa'nın *Lehce-i Osmânî'si*, Ahmed Râsim'in *Muharrir, Şâir, Edîb'i*, Ziya Gökalp'in *Türkleşmek, İslâmlaşmak, Muâsırlaşmak'ı*.

Eserde “atalarsözü”nü örneklendirmek/kuvvetlendirmek için kullanılan şevâhidden de bahsetmek gerekir. Hüseyin Görbil, verdiği sözleri delillendirmek üzere âyet ve hadisler başta olmak üzere, yerli ve yabancı, doğulu ve batılı pek çok isme eserinde yer vermiş; mutasavvıf, bilim adamı, filozof ve şâirlerin hikmetli sözlerini, şiirlerini, kısa veya uzun, mısra, beyit veya tam şiir hâlinde eserine derc etmiştir. Bu isimlerden bazıları alfabetik olarak şu şekilde sıralanabilir:

Abdullah Cevdet, Ahmed Râsim, Avnî, Cenap Şahâbettin, Cromwell, Descartes, Ebüzziyâ Tevfik, Edwin Markham, Eflatun, Emerson, Fuzûlî, George Bernard Shaw, Hakânî, Henry David Thoreau, Heredot, Hersekli Ârif Hikmet, Hüseyin Rahmi, Hz. Ali, Hz. Ömer, İbrahim Hakkı, İmam Şâfîî, İmâm-ı Gazâlî, İzzet Molla, Kâmî-i Âmidî, Kânûnî Sultân Süleymân, Karacaoğlan, Kâtip Çelebi, Mehmed Âkif, Mevlânâ, Montaigne, Muallim Nâcî, Muhyiddîn-i Arabî, Nâbî, Nâilî, Nâmık Kemâl, Nef'î, Nev'î, Neyzen Tevfik, Pythagoras, Refik Hâlid, Rıza Tevfik, Sâbit, Seyyid Vehbî, Sofokles, Sultan Veled, Süleyman Fehîm, Süleyman Nazîf, Sünbül-zâde Vehbî, Sürûrî, Şeyh Sa'dî, Şeyhî, Şeyhülislâm Yahyâ, Şinâsî, Tevfik Fikret, Tiedge, Washington Irving, Zâtî, Ziya Paşa.

Atalarsözü Külliyyâtı'nda kimi zaman da şahıs adları yerine eser adları verilerek (*Hîbetü'l-Hakâyık*, *Bostan*, *Mevzûâtü'l-Ulûm*, *Anglikan Kilisesine Cevap*, *Konya Vilâyeti Halkiyat ve Harsiyatı* vb.) alıntılar yapılmıştır. Yine anlatıma zenginlik katmak ve sözleri delillendirmek adına türkülerden, manilerden, İngiliz hikemiyâtından ve Arap atasözlerinden örnekler sunulmuştur.

1.5. Muhtevâsı

Y/693-1: 1-5. sayfalarda “Ön söz” bulunmaktadır. Ön sözün sonunda (s. 5) Hüseyin Görbil, ismini Latin harfleri ile yazmıştır. 6-88 arasında “Giriş (Medhal)” yer almaktadır. (82. sayfada, Ek 1: Ahmed Vefik Paşa'nın Teklifî ve Tavsiyesi; s. 83'te, Ek 2: Ahmed Râsim; s. 85'te, Ek 3: Ziya Gökalp).

1. dosyada Giriş'ten sonra *Külliyât*'ın A harfi başlar. Burada sayfalar uzunlamasına ikiye bölünerek (290x140) kullanılmıştır. Yazı alanı muhtelif-tir. Bu dosyada ve eserin geri kalan diğer dosyalarında “harfler”, sayfa üstle-rinde kırmızı yazıyla ve Latin rakamlarıyla gösterilmiştir.

Başı: (1) Aaa: Hayret beyânı.

Sonu: (634) Ay: (Hayret, taaccüb, keder)

Taaccüb, tehâşî ve ağrı beyân eder.

“Ay oğul! Bu mahsûriyetle hâlimiz ne olacak?...”

Y/693-2: Bu dosya “B, C, Ç” harflerini içerir. Dosya, “BA” ile başlar “ÇÜ” ile sona erer.

Başı: (1) Baba Bektâşî.

Baba adam! (Hayır-hâh, görgülü, muhterem, pişkin.)

Sonu: (709) Çüte yerimez amma büyeleğe şartıynan.

1. Gönlüyle ödevini yapmaz; zorla olursa ona diyecek yok.

2. Faydalı bir iş yapmaz. Fakat faydasız işi veya başkasına zarar verecek işi, hiçbir şartını eksik bırakmayarak yapar. (Büvelek denilen sinek musallat olunca, sığırlar çifti bırakıp alabildiklerine koşarlar.)¹⁶

Y/693-3: Bu dosya “D” harfini içerir. “DA” ile başlar “DÜ” ile sona erer.

Başı: (1) Dabırhane mi dökülüyor. -Isparta.

Kalabalığın mı var, gelir giderin mi çok?

Sonu: (464) Düzünüp koşunmak. -Gaziantep.

(Süslenmek, süslü elbiseler giymek, takıp takıştırmak.)

“Kaçan bu halka karışır olusun, gerektir kim yüzünü gözünü hoş düzesin, koşasın. Halk seni görücek düzünmüş, koşunmuş diyeler.”¹⁷

Y/693-4: Dördüncü dosya “E, F, G ve Ğ” harflerini içermektedir. “EB-E” ile başlamakta, “Ğ-I” ile sona ermektedir.

Başı: (1) Ebe çok olunca cenin sakat doğar.

Sonu: (550) Gıcır gıcır! (Yenilikten kinâye.)

Gırla gitmek.

Y/693-5: Bu dosya “H, I, İ” harflerini kapsamaktadır. “H-A” ile başlar, “İ-Z” ile sonlanır.

Başı: (1) Hâ a a: ...

Ha Ali Veli, ha Veli Ali.

“Şimdi hotoz olmamış da şapka olmuş... Ha Ali Veli, ha Veli Ali... Bu-nun süs takılacak yeri var mı yok mu? El-hâsıl başa gelmez ise olmaz, fakat başa gelmeyince de bilinmez!” Ahmed Râsim.

16 Verilen söz ve açıklaması *Gaziantep Ağzı* adlı eserin “Deyimler-Takım Sözler-Meşhur Sözler” bölü-münden aktarılmıştır. Bkz.: Ömer Asım Aksoy, *Gaziantep Ağzı* (I-III), (İstanbul: Türk Dil Kurumu Yayınları, 1945), c. II, ss. 72-73.

17 Verilen söz ve açıklaması için bkz.: Aksoy, *Gaziantep Ağzı*, c. II, s. 84.

Sonu: (543) Izdırâbın sonu yok sanma; bu âlem de geçer. -Neyzen Tevfik¹⁸

Y/693-6: Altıncı dosya “L ve M” harflerini içerir. “L-A” ile başlamakta, “M-Ü” ile sona ermektedir.

Başı: (1) Müteveffâya rahmet, gammaza la’net!-Yavuz Sultan Selim
Sonu: (154) Laf anlayan beri gelsin.

Y/693-7: Yedinci dosya “N, O ve Ö” harflerini içermektedir. “N-A” ile başlamakta, “Ö-Z” ile sona ermektedir.

Başı: (1) Nâ-bedîd oldu gitti.
Sonu: (196) Özrü kabahatinden büyük.

“O cürmün özri müşkildir ki kâminden zuhûr eyler.”¹⁹

Y/693-8: Bu dosya “P, R ve S” harflerini kapsar. “P-A” ile başlar, “S-A” ile sonlanır.

Başı: (1) Pabuç bulursa bayram eder!
Sonu: (172) Sazlık, samanlık!

Y/693-9: Dokuzuncu dosya, bir önceki dosyada başlanmış olan “S” harfiyle devam etmektedir. “S-E” ile başlamakta, “S-O” ile sonlanmaktadır.

Başı: (1) Sebât etmek.

Sonu: (62) Sobe: Tulumbacıların talimat verdikleri zaman toplandıkları yer.

Y/693-10: Onuncu dosyaya kadar alfabetik olarak gelen “Külliyât”ın burada bir inkıtâa uğradığı görülmektedir. “S” harfinden sonraki kısım kütüphane kayıtlarında bulunmamaktadır. Onuncu dosyadan itibaren önce üst konu başlıkları verilmekte²⁰, tanımlar, ardından söz konusu mevzûya dâir âyet, hadîs, Hz. Ali’nin ve bazı mutasavvıfların sözleri, yerli ve yabancı yazar ve şâirlerden alıntılar yapıldıktan sonra ilgili atasözleri, deyimler vs. sıralanmaktadır.

18 Neyzen Tevfik’in “Geçer” başlıklı şiirinin ilk mısraıdır. Bkz.: Hilmi Yücebaş, *Neyzen Tevfik ve Şiirleri*, (İstanbul: Aka Kitabevi, 1961), s. 179.

19 Şeyh Gâlib’e ait bir gazelin matla’ beytinin ikinci mısraıdır. Beytin tamamı şu şekildedir:
Egerçi güne gün mihnet erâzilden zuhûr eyler

O cürmün ‘özri müşkildir ki kâminden zuhûr eyler

Bkz.: Naci Okçu, *Şeyh Gâlib (Hayatı, Edebî Kişiliği, Eserleri, Şiirlerinin Umûmî Tahlihi ve Dîvanın Tenkidli Memi)* (I-II), (Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1993), c. II, s. 561 (71. gazel.)

20 Atasözlerini konularına göre kümelendirerek bir araya getiren çalışmalardan bazıları için bkz.: Hasan Çekli, Mehmet Dobada, *Ataların Dilinden*, (Samsun: Vilâyet Matbaası, 1945.) (Eserin birinci kısmında (ss. 9-104) atasözleri, alfabetik olarak sıralanmış; ikinci kısmında (ss. 105-162) ise konularına göre tasnif edilmiştir); Selim Kurnaz, *Konularına Göre Seçme Türk Atasözleri*, (İstanbul: Emek Yayınları, 1962); İsmail Hilmi Soykut, *Türk Atasözleri Hazinesi*, (İstanbul: Ülker Yayınları, 1974.) Mustafa Nihat Özön de eserin sonuna, atasözlerini konularına göre sınıflandırdığı bir indeks eklemiştir. Bkz.: Mustafa Nihat Özön, *Türk Atasözleri*, (İstanbul: İnkılap Kitabevi, 1956), ss. 315-340.

10. dosya 167 sayfadan oluşmaktadır. 1. sayfada “Allah-Din (Tanrı, Yaradan, Yaradana İmân) (İtikâd, An’ane) (İnanç, Gelenek) başlıkları verilmiştir. s. 1-63 arası konuya dâir çeşitli alıntılarda bulunulmuştur. s. 64’te ise; “Türklerin inanç (itikâd) bahislerindeki ince ve derin anlam ölçüleri, aşağıda sıra ile gösterilen atasözlerinde, mesellerinde, ta‘bîrlerinde, hiç ölmez, canlı birer levha hâlinde belirir, durur.” denildikten sonra “Allah” lafz-ı Celîl’i ile başlayan sözlere yer verilmiştir. Bu kısımdan sonra gelen konu başlıkları şu şekildedir:

İbâdet, kulluk, duâ, tâat, namaz, oruç, âbid, zâhid, zühd, takvâ (s. 121), Kaza ve kader (s. 123), Tevekkül, teslim, rızâ (s. 132), Tövbe (s. 141), Kismet, nasib, üleş, kanâat, hisse, pay, behre (s. 144), Dünya devleti, devlet kuşu, baht, ikbâl (s. 147), Âdet, görenek (s. 160), Şükür, şükran (s. 162), Dünya ve âhîret (s. 164), Gayb (s. 167).

Y/693-11: 60 sayfadır. Âlim, ilim, maârif, marifet, vukûf (s. 1), Akl, âkil (s. 23), Hikmet (s. 31), Hocaya hürmet (s. 36), Kitap (s. 37), İmtihân, tecrübe (s. 38), Terbiye (s. 41), Haddini bilmek (s. 48), Öğüt, nasihat (s. 50), İbret, ders (s. 55), Uyanıklık (Teyakkuz, intibâh) (s. 58), Çekinmek, sakınmak, korunmak (s. 59).

Y/693-12: 84 sayfadır. İnsânî ve ahlâkî konular: Cân, rûh (s. 1), Hayat, mevcûdiyyet (s. 2), Medeniyet (s. 3), Büyük, büyüklük (s. 15), Ahlâk (s. 16), İffet, namus (s. 18), Hayâ, hicâb (s. 22), Edeb (s. 29), Gönül, kalp, kalb-i selîm (s. 32), Fazl, fazilet (s. 35), İstikâmet, doğruluk (s. 39), Hilm, mülâyemet (s. 41), İhsân, mürüvvet, nimet (s. 43), İtâat (s. 46), Hüsn-i niyet (s. 48), Sır, esrâr (sır saklamak) (s. 49), Sulh, müsâlemet (s. 51), Hâlden anlamak (s. 53), Sabır ve tahammül (s. 54), Selâmet (s. 58), Ahd, va’d, vefâ (s. 59), Nezâfet (temizlik) (s. 61), Gıpta, imrenmek, özlemek (s. 62), Kötülüğe mukâbil iyilik (s. 63), Af (s. 64), Vicdân (s. 70), İyi ve iyilik (s. 73), Yüz suyu dökmek (Şefâat, ricâ, minnet) (s. 76), Muâvenet, müzâheret, yardım (s. 78), Himmet, uluvv-i himmet (s. 82), And, kasem, yemin (s. 83), Ebrâr (Özü sözü doğru olma) (s. 84).

Y/693-13: 200 sayfadır. İdâri, ictimâî, fikrî konular: Cemiyet, ittihâd (Topluluk, birlik) (s. 1), Kanûn, yasa (s. 3), Hükûmet, siyâset (s. 6), Başkan, reis (s. 10), Tebaa, zimmî (s. 11), Kuvvet (s. 12), Alışma, alışmaklık, ülfet, ünsiyet (s. 16), Dost, muhib, yâr, âşinâ, ihvân (s. 17), Musâhabe, konuşma (s. 22), Tanışmak (s. 25), Danışmak, müşâvere (s. 26), Hak ve adâlet (s. 29), Düşünce, düşünmek (s. 35), Tedbîr, idâre, dirâyet (s. 37), Himâye, arkalama (s. 39), Uzlaşmak, uyuşmak, arada uygunluk hâsıl etmek (s. 40), İktidâr (s. 41), Meslek, sîret (s. 42), Kiyâs-ı nefis (s. 43), Mûdârât (s. 45), Mûcâzât (s. 46), Mükâfât (s. 47), Âhîret kardeşliği (s. 48), Kiyâs, mukâyese, muvâzene, ölçü, tartı (s. 49), Muvaffakiyet, başarı (s. 50), Arzu, istek, rağbet (s. 51),

Kabiliyet, isti'dâd (s. 53), Nutuk, şiir (s. 55), Türk Halk Edebiyatı (s. 61-188)²¹, Müsâvât, beraberlik (s. 189), Ta'vîz, karşılık, mukâbele bi'l-misl; eşiyile, benzeriyle karşılamak (s. 193), Evlenme, evlilik (s. 194), Doğum (s. 198), Ortaklaşa, harîfâne (s. 199), Kadı, kadılık (s. 200).

Y/693-14: 59 sayfadır. İktisâdî, zirâî, ticârî, mâlî ve snâî bahisler (s. 1), Ticâret (s. 2), Sanat (s. 3), Tutum, biriktirme (s. 4), Kredi (s. 6), Para (s. 7), Mal, metâ (s. 9), Zenginlik ganîlik (s. 10), Çalışmak ve kazanmak (s. 11), Kıtık (s. 14), Ata, aile (s. 15), Kadın (s. 17), Koca (s. 19), Oğul (s. 20), Kız (s. 21), Evlâd (s. 25), Kardeş (s. 26), Hısım, akraba (s. 27), Aile, belde, şehir (s. 28), Şahıs değeri ve üstünlükleri (s. 29), Soy sop, asâlet, necâbet (s. 31), Eş, akran, küfv (s. 34), Ehliyet (s. 35), Şehvet (s. 36), Benlik, kendine güvenmek (s. 37), Nefsini düşünmek (s. 39), Nefse hâkimlik, kendini bilmek (s. 40), Huy, fitrat (s. 42), Yiğitlik, erlik (s. 43), Mertlik (s. 45), Delikanlı, delikanlılık (s. 46), Cesâret, şecâat (s. 47), Ağırbaşlılık (s. 48), Rakîb, rekâbet (s. 58), Riyâzet, nefsinin kırma (s. 59).

Y/693-15: 40 sayfadır. Türklerin değer verdiği şeyler; vakit, fırsat, zaman, mevsim, gün, rüzgar, hengâm, ahd, devrân, dehr (s.1), İhtiyât, basîret, hazm (s. 4), Sükût (s. 5), İnsâf (s. 7), Orta hallilik (s. 8), İ'tidâl (s. 9), Yemek, içmek (s. 10), Dikkat, ihtimâm, tecessüs (s. 11), Gençlik (s. 12), Sağlık, esenlik (s. 13), At (s. 15), Silah (s. 16), Savaş (s. 17), Çabukluk, çeviklik (s. 18), Vazife, görev (s. 19), Ciddiyet (s. 21), Doğru söz (s. 23), Konuk, misafir (s. 24), Çağrı, davet (s. 25), Emniyet, i'timâd, inanma (s. 26), Sadâkat (s. 27), Azim, sebât, kanâat (s. 28), Cömertlik, el açıklığı (s. 29), Ferâset, idrâk (s. 31), Tok, tokluk (s. 34), Medh, övmek (s. 35), Ün, şan, şöhret, nâm (s. 37), Terakkî etmek (s. 38), Hüsn-i zan (s. 39), Mürşid, irşâd eden, doğru yolu gösteren, îkâz eden (s. 40).

21 Bu kısım, Türk halk bilimi üzerine yaptığı çalışmalarıyla tanınan Macar Türkolog Ignâcs Kúnos'un 1925 yılında *Türk Halk Edebiyatı* adı ile yayımlanan eserinin 13-175. sayfalarını içermektedir. Dosyanın 180-188. sayfalarında ise; Veled Çelebi'nin Ignâcs Kúnos hakkında yazdığı ve ilgili eserin başına konulan "takriz" yer almaktadır. Bkz.: Ignâcs Kúnos, *Türk Halk Edebiyatı*, (İstanbul: Yeni Matbaa, 1925), ss. 13-175. (Veled Çelebi'nin yazısı için bkz. ss. 3-11). Eser, günümüz harfleriyle, dipnotlar ve sonuna eklenen bir dizinle birlikte yayımlanmıştır. Bkz.: Ignâcs Kúnos, *Türk Halk Edebiyatı*, Yay. Haz. Tuncer Gülensoy, (Ankara: Akçağ Yayınları, 2001.) Sayın Gülensoy'un yayınında, eserin başında yer alan ve Veled Çelebi'ye ait olan "takriz" bulunmamaktadır.

Hüseyin Görbil eserinde, Macar bilim adamı Ignâcs Kúnos ile pek çok defa görüşüğünü belirtir: "Birinci cihan harbinden sonra da yine İstanbul'a gelip gitmiş olan Doktor Kunoş ile ben de defalarla görüşmüş idim. Kendisi tam bir Türk şekil ve seciyeli Macardı. Türkleri ve Türkçeyi pek severdi. 18 lisân bilirdi, 14'ünün edebiyâtına hakkıyla vâkıfıdı. İstanbul'a ilk gelişinde, Münif Paşa, Mu'allim Nâcî, Mu'allim Feyzî Efendilerle ve diğer zevâtle naşıl tanıştığından, bilhâşşa Mu'allim Nâcî'den Türkçe aldığı derslerden çok memnuniyet ve minnet duyduğundan teşekkürlerle bahşederdi. Türk ve Türkmen yaylarında yaptığı tedkîk seyâhatlerini ve bu eşnâda gördüğü misâfirperverlikleri bahşede ede tüketemezdi." Bkz.: Hüseyin Görbil, "Atalarsözü Külliyyâtı," 1. Dosya, Giriş kısmı, (dipnot), s. 37/2.

Y/693-16: 64 sayfadır. Türklerin sevdiği şeyler; aşk, sevgi, muhabbet (s. 1), Güzellik, cemâl (s. 14), Taze, tazelik (s. 16), Yeni, yenilik (s. 17), Hatır, ziyâret, iyâdet (s. 18), Tatlı dil, güler yüz (s. 19), Alçak gönüllük (s. 20), Sıla-i rahim (s. 22), Yurt düşkünlüğü (s. 23), İstiğnâ, ferâgat, el çekmek (s. 25), Hazır cevaplık (s. 26), Seyâhat (s. 27), Sürûr, sevinç (s. 28), Zarâfet, nezâket, incelik (s. 29), Nizâm, intizâm, düzgünlük, âhenk (s. 30), Haber almak, istihbâr etmek, duymak, işitmek (s. 31), Teşbih, istiâre (s. 32), Kinâye, ta' rîz, îhâm ve tevriye (s. 33), Cinâs (s. 40), Mizah, latîfe, şaka (s. 42), Hiciv, hezl, istihzâ, alay, eğlence (s. 46), Remz (s. 48), Kâhinlik, falcılık (s. 49), Mani (s. 51), Ninni (s. 53), Türkü (s. 54), Ağıt (s. 55), Bilmece, lugaz, muammâ (s. 57), Fıkralar (s. 61), Ta' bîrler (s. 62), Tekerleme (s. 63), Dilekler, ilençler (s. 64).

Y/693-17: 83 sayfadır. Türk'ün acıdığı ve acılık duyduğu şeyler; ölüm (s. 1), Dert, ağrı, sızı (s. 3), Belâ, musîbet, âfet (s. 4), Deli, delilik (s. 5), Gam, tasa (s. 7), Öksüz, yetim (s. 8), Feryâd, figân (s. 9), Göç (s. 10), Gurbet (s. 11), Fakir, fakirlik (s. 12), Aç, açlık (s. 14), Bekleme, intizâr (s. 16), Çıplak, çıplaklık (s. 17), Açık, açıklık (s. 18), Zayıf, zayıflık (s. 19), Hasım, düşman (s. 20), Atalarımızın beğenmediği ve hoşlanmadığı şeyler; işret (s. 22), Gazab (s. 23), Hırs, tama', aç gözlülük (s. 24), Tûl-i emel (s. 25), Öç, intikam (s. 26), Kin (s. 28), İnat (s. 29), İsrâf (s. 30), Cenk, çekişmek (s. 32), Sertlik, kabalık (s. 34), Aşırılık, serkeşlik (s. 35), Kibir, azamet, gurur (s. 37), Öğünmek (s. 40), İyiliği başa kakmak, minnet (s. 41), Câhil, câhillik (s. 43), Boşlayıcılık, ihmâl (s. 44), Tembellik, üşengeçlik, atâlet (s. 45), Dalgın, dalgınlık (s. 46), Ahmaklık, budalalık, bönlük (s. 48), Sövüp saymak, küfretmek (s. 50), Ayıplamak, zemm, dedikodu (s. 51), Boşboğazlık, gevezelik (s. 53), Acele, telaş (s. 54), Kurnazlık (s. 56), Görgüsüzlük (s. 57), Cimrilik, pintilik (s. 58), Vehim, vesvese (s. 59), Korku, korkaklık (s. 60), Borç, batıkçılık (s. 61), Ekşi yüzlülük (s. 62), Boş yere çalışmak (s. 63), Hafif meşreplik (s. 64), Zebûn-küşlük (âcizi ezmeklik) (s. 65), Nefse hıyanet, nefse zulm (s. 66), Ümitsizlik, ye's (s. 67), Yolsuzluk, usûlsüzlük (s. 68), Can sıkıcı şeyler (s. 69), Pisboğazlık, oburluk (s. 70), Haddini bilmemek (s. 72), Dönmek, değişmek (s. 73), Halt etmek, katıp katıştırmak, meze etmek (s. 75), Eşeklik yapmak (s. 76), Taassub-ı câhilâne (s. 77), Mat olmak, mağlûb olmak, yenilmek (s. 81), Dirîğ, esirgeme (s. 82), Kalp kırmak, gönül incitmek (s. 83).

Y/693-18: 107 sayfadır. Atalarımızın yerindiği ve öğrendiği şeyler; kemlik, kötülük (s. 1), Zulüm, gadr (s. 3), Hırsızlık (s. 5), Yalan, yalancılık (s. 6), Hilekârlık (s. 7), Rüşvet (s. 10), İftira (s. 12), Gıybet (s. 13), Gammazlık (s. 14), İkiyüzlü, mürâî (s. 15), Müdâhane, dalkavukluk (s. 19), Nankörlük (s.

20), Cezâ (s. 21), Suç, kabahat, kusur, ayıp (s. 22), Âsîlik, günâhkârlık (s. 23), Emânete hıyânet (s. 24), Hevâ, heves (s. 26), Aldanmak, aldatmak (s. 27), Dilencilik (s. 28), Uğursuzluk, bereketsizlik (s. 29), Alçaklık, denâet, soysuzluk (s. 30), Izdırâb, azâb, eziyet (s. 31), Dedikodu (s. 32), Esir, kul, köle (s. 33), Bâzîçe, oyun, oyuncak, kumar (s. 34), Sarhoş, sarhoşluk, mest (s. 35), Yalan şahitlik (s. 36), İstihkâr etmek, küçük görmek (s. 37), Kötü ahlâk (s. 38), Kötü niyet (s. 39), Kan dökmek (s. 40), Yağma, zorla mal gasp etmek (s. 41), Çeşitli konulara dâir; bahane, mazeret, öziür (s. 43), Azarlama, paylama (s. 45), Umut, ümit (s. 47), Yüz çevirmek (s. 48), Nedâmet, pişmanlık (s. 50), Şikâyet, dert yanmak (s. 58), Açıkgozlülük (s. 60), Bâdî, bâis, mûcib, sebeb, vesîle (s. 63), Garaz, maksat, hedef (s. 64), Gizli, saklı, hafî (s. 65), Tesir etmek (s. 67), Ektiğini biçmek, ettiğini bulmak (s. 68), Bahar (s. 69), Devâ, dermân, ilaç (s. 70), Ah vah etmek (s. 71), Unutmak, nisyân (s. 72), Geçmiş, mâzî (s. 73), Tenkit (s. 74), Zevk (s. 75), Bâkî, bekâ, fânî, fenâ (s. 76), Kırıklık, kırılma, inkisâr (s. 77), Hayret, taaccüb, şaşmak (s. 78), Yem borusu (s. 79), Çok yaşamak (s. 80), Üzerine alınmak (s. 81), Hapı yutmak, işi bitmek (s. 82), Burun kırılmak, burun sürtülmek (s. 83), Kimyayı bulmak (s. 84), Müşkil, müşkilât, mâni'ler (s. 85), Sakal, lihye, rîş (s. 86), Yol gösterici, kılavuz (s. 87), Âkıbet, encâm, son (s. 88), Sûfî, tasavvuf (s. 91), Yuf, hayf, yazık, heyhât vesâire (s. 92), Zarar, ziyân, hasar (s. 93), Baş eğmek, yalvarmak (s. 94), Soğuk, soğukkanlı (s. 95), Âb-ı hayât, âb-ı bekâ (s. 97), Naz, şive, işve (s. 99), Âşık, meftûn, üftâde (s. 100), Tasavvur, tasarlama (s. 102), Ta'bir, te'vil (s. 103), Harem, tahrîm, men' (s. 104), Su'âl, mes'ûl, mes'ûliyyet (s. 105), Çocuk, çocukluk (s. 106), Asabiyet (s. 107).

Y/693-19: 25 sayfadır. 1. sayfada “Hayvanlara Dâir” başlığından sonra “Hayvanlara dâir olan atasözleri ile meseller, ta'birler, kinâyeler, teşbîhler hep birer işâret, remizdirler. Bunları yerlerinde gösterdik, izâh ettik.” denilmektedir.

Burada bahsi geçen hayvan adları sırasıyla şu şekildedir: At, fil, tay, deve, öküz, inek, koyun, kuzu, keçi, eşek, sığa, katır, arslan, ayı, kaplan, gergedan, kurt, çakal, sırtlan, köpek, tilki, maymun, sansar, horoz, tavşan, tavuk, kaz, ördek, hindi, güvercin, kırlangıç, kumru, keklik, çil, bildircin, serçe, sülün, kedi, fare, köstebek, çekirge, ankâ, kuş, papağan, karga, baykuş, tavus kuşu, deve kuşu, leylek, saksâğan, boru kuşu, kartal, akbaba, şahin, doğan, çakır, çaylak, çay kuşu, çalığışu, leylek, turna, toy, arı, karınca, sinek, sivrisinek, at sineği, bit, pire, tahtakurusu, ateş böceği, kurt, sülük, yılan, akrep, çıyan, kırkayak.

Y/693-20: 318 sayfadır. Bu dosyada Fâik Reşâd'ın *Külliyât-ı Letâif*²²'inden derlenmiş fıkralar yer almaktadır. 1. sayfada “Atalarsözü Külliyâtı, Meselleri, Şevâhidi, İzâhları, Fıkraları” başlığı bulunmaktadır. Her sayfada bir fikranın yer aldığı bu dosyanın 2. sayfasındaki ilk fıkra “Kelin ilacı olsa evvelâ kendi başına sürer.”; 318. sayfada yer alan son fıkra ise “Ziftlenmek” başlığını²³ taşımaktadır. Hüseyin Görbil, derlediği fıkraları Fâik Reşâd'ın eserindeki sayfa numaralarıyla birlikte vermiştir.

2. Eserin “Ön söz”ü ve “Giriş (Medhal)” Kısımının Baş Tarafından Bir Bölümün Tam Metni

Burada Hüseyin Görbil'in, eserinde takip ettiği yol ve yöntemi anlattığı, kendisinden önce atasözleriyle ilgili yazılan eserlerden alıntılar yaparak bunları değerlendirdiği ve kendi çalışmasını onlardan farklı kılan yönleri, atasözlerine dâir bundan sonra neler yapılabileceğiyle ilgili görüşlerini belirttiği “Ön söz” ve ardından gelen “Medhal” kısmının baş tarafını, tam metin hâlinde sunmanın faydalı olacağını düşünüyoruz.

Ön Söz²⁴

“/1/ Türk atasözleri çok eskidir ve o nisbetde de önem ve değerlidir. Üzerlerinden zamânlar geçtikçe ve hayat şartlarına üstün uygunlukları bu şüretle denemelerle de aınlaşıldıkça degerleriniñ yüksek ölçüsü, tabî atıyla kat kat artmış ve artmaktadır.

Bizim atasözlerimiz ve meşellerimiz gibi, ta'bir ve ıstılâhlarımızla isti'ârelerimiz, cinâslarımız, kinâyelerimiz, tekerlemelerimiz, nüktelerimiz, dileklerimiz, ilenç (beddu'â)lerimiz, hattâ bunlarıñ şevâhidi, mü'eyyideleri ve takviyeleri bâbında -yerli yerinde 'arz ve irâ'e ettigimiz- fıkralar bile hep ayrı ayrı, birer deger, hem de inceden inceye pek derin ve kuvvetli birer ma' nâ, maзмün, nükte ve hikemler taşırılar.²⁵

***

22 Bkz.: Fâik Reşâd, *Külliyât-ı Letâif*, (İstanbul: Sancakciyân Matbaası, 1328.) *Külliyât-ı Letâif*'in alt başlığı şu şekildedir: “Birçok latif, hoş-âyende, gülünç ve işitilmemiş fıkraları hâvi ve şimdide kadar emsâli görülmemiş sûrette mükemmel letâif mecmûasıdır.”

23 Bu başlıklar Hüseyin Görbil tarafından verilmiştir. Eserin orijinalinde fıkraların başlığı bulunmamaktadır. İlk fıkra için bkz.: Fâik Reşâd, *Külliyât-ı Letâif*, s. 9; son fıkra için bkz.: s. 917.

24 Metinde geçen Hüseyin Görbil'e ait dipnotlar (H.G.) şeklinde gösterilmiştir. Kullanılan noktalama işaretleri hususunda metne sâdik kalınmıştır.

25 'Arablar bizim kullandığımız atasözleri, meşeller ve ta'birler yerine yalnız (bintü'l-fikr) tavşifinde bulunurlar ki bundaki aınlayış ve aınlatış inceliği de meydândadır. “Dürüb-ı emşâl erbâb-ı fehm ve iz'ân için irâd edilir. -İmâm 'Ali.” Envârü'l-Edeb, s. 35. (H.G.)

Atasözü doğrudan doğruya nasihatdır, öğütdür. Her bakımdan bunlarıñ özünde hikmet ve ‘ibret doludur.

Darb-ı meşeller, ta‘bîrler, istîlâhlar, kinâyeler, cinâslar, isti‘âreler, nükteler, tekerlemeler vesâire ise hep başka başka anlamlarla, örneklerle bizi uyandırır, ilgilendirir, üzerlerinde çekici bir sevdircilikle döner durur.

İşte bu sebebledir ki, biz bütün bunları, ancak derledikleri topladıkları, gösterdikleri, fikir, terbiye, edeb, hayâ, hikmet, irşâd, ikâz, intibâh, ihtiyât, başîret, ‘ibret, tedbîr, ahlâk, vazîfeye da‘vet ve icâbet, vefâya, fedâkârlığa ve iyilige terğîb, dostluğa i‘tibâr, düşmanlığa, düşmanlara diğkhat, kötülükden, münâsebetsizlikden, uygunsuzluğdan, isrâfdan ictinâb (sakınmak, çekinmek) gibi hâlleri; ve felâketden kurtulmak için tutulacak yolları gösteren hareket tarzları ile berâber, bu uğurda edilecek şabr ve taħammülleri, yerindeki yigitlikleri, erlikleri, merdlikleri /2/ bütün hayât boyunca uğranılmış muhakkak veyâ muhtemel hilelere, hud‘alara karşı alınacak tedbîrleri ve gerektiğinde yapılacak ikrâmları, taşarrufları, tevbiħleri, tekdîrleri, tesellîleri, öğütleri, lañifeleri, nükteleri, şakaları, işâretleri, telmîħleri, kinâyeleri, cinâsları, ihâmları, alayları vesâireyi ... hep hep kendileriniñ ta‘alluğ ettikleri bahîşleriñ çeşitlerine göre, i‘tibâr gözüne alarak terkîb ve tertîble taşnîfe çalıştık.²⁶

Zirâ ‘ilimde olsun, fende, felsefede olsun çeşidli bilgileri bir araya toplayıp yığıvermek pek büyük bir iş degildir. Aşıl büyük iş o bilgilerdeki uyarlığı, uygunluğu şıraya düzene koyarak, birbirleriyle de uzlaştıracak, bağdaştıracak derli toplu bir varlık ve -tâm ma‘nâsıyla- gerçekten birer yararlık hâline getirmekdedir. İşte ancak bu şüretledir ki mütâla‘ada rûhî birlik sağlanır. En sağlam ve esâslı faydalar elde edilerek ğâyeye ulaşılmış olur.

Bu meşel ve ta‘bîrleriñ tekerrür mâhiyetinde bulunanları veyâhud öyle görülebilecekleri de vardır. Nitekim bunlarıñ ba‘zen lañızlarında, hattâ ba‘zen ma‘nâlarında bile az çok değışiklikler, farklar sezilebilir. Lâkin bütün bunlara rağmen çok kerre de öğüt ve güdümlerindeki noğtalarıñ, mühimmeleriñ, nükteleriñ, zarâfetleriñ yine başka başka incelikler, derinlik-

26 Bu şüretle yapılacak taşnîfde pek çok tekerrürler vukû‘a gelecek. Çünkü ‘aynı meşel, ta‘alluğ ettiği ma‘nâ, mefhûm, elfâz, ‘ibâre terkîbleri ve yine aynı cinsden olan diğgerleriyle iltibâs zârureti dolayısıyla ayrı ayrı birkaç taşnîfde daha gösterilmek gerekecek. Meşelâ (*Büyük Türk Luğatı*)nda Hüseyin Kâzım Beg’in bi‘z-zârûre ihtiyâr ve tañbîk ettiği tarzda olduğu gibi. (H.G.)

ler taşımalarına ve taşıdıklarına bakarak bunları topyekün boşlayıp atmağa kıyamadık. Şu kadar ki bu gibi tekerrürleri, yerlerinde mahşûşan yaptığımızı kayd ve işâretlerle göstermekten de geri kalmadık.

Atasözleri ile, darb-ı meşeller, ta' bîrler, ıstılâhlar, nükteler, tekerlemeler, cinâslar vesâire hakkında bu düşünce ve ta' bîklerimiz belki de pek basit ve sâde gibi görünür. Fakat hiç de öyle değildir. Bunları derleyip, toplayıp, yerli yerine getirip uygulayabilmek hiç de kolay degildi ve kolay olmadı. Çünkü biz, bunları bize göstermek, öğretmek şöyle dursun, eñ basit bir örnek verebilecek kaynaklardan da tamâmen mahrûm idik. Bu mahrûmiyyeti ortadan kaldırabilmek, yoksulluğu giderebilmek için, bütün gayretimizi, var kuvvetimizle, tedkîke, tettebbu' a vererek; ancak bu sâyededir ki, bu eşeri vücûda getirebildik.

Bugüne kadar derlenip toplanmış olan atasözleri, yalnız (elif-bâ) şirasına /3/ konulup başılmış... Bunlar taşnîfden olduğu mertebe, izâhdan, şevâhiden de mahrûm, tıklım tıklım şıralanmış... Bizâtihi hâiz oldukları engin değer ve önem -aşlî mâhiyetleri ile mütenâsib olmak şöyle dursun, lâkin 'ale'l-' âde sayılabilecek bir şürette bile- hiç de yorumlanmamış, hattâ belirtilememiş, tertîbsiz, vahdetsiz, 'âdetâ mevzû' ları hep birbirinden kopmuş, ayrılmış, dağılmış, yekdigerine yan bakan şanki yabancı ma' nâlar, mefhûmlar, medlûller, mazmûnlar hâlinde kalmış ve bırakılmış...

Hâlbuki her atasözü, her meşel, birer huşûşî fikir ve maqşadı ihtivâ eder ki 'aynı maqşad ve gayeye hâdim bu gibi meşeller, parçalandıkları, birbirinden ayrı düşdüğü zaman, hiç şübhe yok, güzelliklerini, inceliklerini, başlıca hedeflerini de aşmış ve şaşmış olurlar. Bunları 'umûmî kâ' idelere bağlayarak, taşnîflere tâbi' tutarak böylece hiç şaşmadan amaçlarına ulaştırmak pek zarûrî ve pek yerinde bir gerekdi.

En kuvvetli ve değerli bir öğüt, bir hikmet, bir ikâz, bir irşad teşkil eden bir atasözünün yanında, onunla her hangi bakımdan bir münâsebet, bir muvâneset, bir irtibat değil, hemen hemen taban tabana zıd birer rûh ve ma' nâ taşıyan meşelleriñ, ta' bîrleriñ -ictimâ'-ı ziddiyye kabîlinden- şanki güç zoruyla yan yana oturturulmuş gibi, gülünç ve acıklı birer hâl aldıkları da görüldü.

/4/ Bu aykırılıkları, eskilikleri, mümkün mertebe gidererek, meşelleri ma' nâ ve rûh vahdeti i' tibâriyle birbirlerine yaklaşıdırarak, tamâmlayıp ulaştırabilmek, ve maqşad ve gayeniñ, derli toplu birer küllü oldurabilmek

emeliyle ortaya koyduğumuz bu eşer, sâdece, kuru bir kayd ve naklden ‘ibâret kalmadı; ‘aynı zamânda atasözleriyle, meşellere, ta‘bîrlere, ıstılahlara, tertîb ve taşnîflere vesâireye müte‘allik ve mütedâ‘ir ‘ilmî me‘tâlibi de gözeterek sağlayacak eñ kesin ve kestirim, ve eñ sağlam yollar-dan birini buldu ve bunu teşbît ile arzı da muvaffak oldu, şanıdır.

***

Bir vakîtlere teşkîl etmek isteyeceği bir (Encümen-i Edeb) ile bazı şâ‘irlerimiziñ isim ve eşerlerinden bâhiş bir (Tezkiretü’ş-Şu‘arâ) vücûda getirmegi niyet etmiş ve ileri sürmüş olan şâ‘ir ‘Ali Rûhî Beg’den bahş ederken, Recâ‘î-zâde Ekrem Beg, Abdülhak Hâmid Beg’e yazdığı bir mektûbda²⁷ şöyle diyor:

“... Seniñ tercüme-i hâl ile Şinâsî ve Zîyâ manzûmeleri Rûhî Beg’e gönderilmiş, lâkin Rûhî Beg o tezkireyi meydâna getiremeyecek gibi görünüyor. Öyle bir Encümen-i Edeb teşkîl etmek kolay degil, güzelce bir şey olsun denirse güçdür. Çalışmak, düşünmek, uğraşmak, yazmak, bozmak, yine yazmak, aramak, uşanmamak ister ki o da bir rind-i sâgar-keş-i lâübâlinin kârı degildir. -İstanbul, İstinye, 30 Temmuz 1300/11 Ağustos 1884.-”

Bu ve beñzerleri eşerleri lâyıf oldukları degerlerle, önemlerle göz önüne alıp vücûda getirebilmek için, hem tām ve kāmîl bir bilgiye, hem de o kemâl ve bilgi ile mütenâsib sonsuz bir şabr ve gayrete ihtiyâc gerekeceğini hiçbir vakît hatırdan çıkarmamalıdır.

Kısa bir devreye ‘âid olacak bir (Tezkiretü’ş-Şu‘arâ) için böyle pek yerinde didinmek gerekeceği yolunda ileri sürülen haklı endişelerden soñra, elbette bizim *-Atalarsözü Külliyâtı-* hakkında ben de bi’t-‘tab‘, bugünden veyâ yarından i’tibâren, görülebilecek ve ikmâli ise yeñiden yeñiye elde edilebilecek daha kadîm, daha esâslı, daha özlü ve cânlı eşer ve veşîkalarla kâbil olabilecek eksiklik veya yañlılıklarınıñ itmâm ve ikmâli için şu mülâhaza ve mü‘tâla‘aları şimdiden arz etmeyi bir borç sayarım:

Nice ‘aşırlardan beri, ağızdan ağıza dolaşa dolaşa, çalkana çalkana, /5/ devirlerden devirlere nakl ve tekrâr edile edile gelmiş atasözlerimiziñ, meşellerimiziñ, ta‘bîrlerimiziñ vesâireniñ; bundan böyle, genç, aydın ve degerli bilginlerimiziñ bitmez, tükenmez, yılmaz, uşanmaz, ve yer yer, kütübhâne kütübhâne dolaşarak, sarf edecekleri emek ve enerjilerle, ‘azm ve ihtimâmları, daha esâslı, daha cânlı, daha özlü, daha yararlı uşullerle, eleme-

27 Mektûblar, Abdülhak Hâmid, c: 1, şahîfe: 166. (H.G.)

lerle, derinden derine, inceden inceye yapacakları gerekli araştırmalarla, ayıklamalarla, tabî'î ve olgun seyirlerini ta'kîb ede ede, daha şâf, ve özlü bir hâle gelerek, atasözlerimiziñ, lâyıq ve müstaḥaḫ oldukları tekemmül ve tekâmüle ulaşacağına şübhe edilemez.

Bu olgunlaşmaya ulaştırıcılık yolunda bu eṣeriñ de kendine göre bir izi, izciligi olabilirse ne mutlu!...

Hüseyin GÖRBİL

Giriş (Medḥal)

/6/ Türk atalarsözü, o kadar uzak, o kadar derin bir mâzîye mâlikdir, ki bunların hepsiniñ menşe' ve görevlerini olduğu gibi bulup, geldiği gibi gösterebilmek ḥâlen imkânsızdır, denilebilir.

Türkler, dünyânıñ üç büyük kıt'asında, tâ Çin'den Avrupa'ya, Afrika'ya kadar nice nice 'aşırlardan beri, çeşitli beglikler, ḥânlıklar, ḥākānlıklar, imparatorluklar kûrarak yükseldiler, ilerlediler; idâresi ve irâdesi altına aldıkları illeri, geri bütün ulusları da yer yer, yükselttiler, yer yer ilerlettiler.

İşte, böylece temâsa geldikleri, ve birçok bakımdan, durumdan; ḥuşûsiyle ictimâ'î yaşayış bakımından -kız alıp vermek şüretiyle- içli dışlı oldukları bütün bu uluslara kendi atasözlerini, sevdire sevdire, sindire sindire yadıkları gibi, onlardan da, kendilerine uygun gelen atasözlerini, ḍarb-ı meşelleri, ta'bir(sav)leri, tekerlemeleri, kinâyeleri, cinâsları, isti'âreleri vesâireyi hep aldılar, taşarruf etdiler. Sağduyuya ('aql-ı selim) baş vurulunca buña şübheler kalmaz.

Türk ḍarb-ı meşellerine, yabancı ulus meşellerinden karışmış ve katışmış olduğunu Almanlar iddi'â ve rivâyet ederler, ki bu rivâyet ne büsbütün gerçeksizdir; ne de yanlışsız... Biraz önce de 'arz ettiğimiz gibi, Türk imparatorluklarının²⁸ ḥükümrân oldukları bunca 'aşırlar içinde, Türkmen 'aşiretleriyle, 'Arab, Fars, Çerkes, Gürcü, Âzerî, Özbek, Kaşgîr, Rûm, Bulğar, Şırp, Boşnaç, Arnavud, Ulaḥ, Macar, Tatar, Qazan, Kırgız, Uyğur vesâire gibi, küçük, büyük bütün ulusların hep Türk atasözlerinden az çok ilhâm alıp verdikleri muḥaḳkaḳdır, ki bu da uzun zamânlar bir arada geçirilmiş /7/ siyâsî ve ictimâ'î ḥayât şartlarının pek tabî'î ve zârûrî birer neticesi

28 Oğuz, Cengiz, Qazan, Selçuḳ, Kıpçaq, 'Osmanlı, Timur vesâire... (H.G.)

şayılabilir.²⁹ İşte, bu, pek tabî'î ve haqîkî sebeblerledir, ki Türk atasözleri, bugün öbür ulusların atasözlerinden hem daha çokdur, daha güzeldir; daha düzgündür; daha zengindir, rengindir, daha özlüdür; hem câna daha yakındır, daha iyi, daha ince anlam taşır; hem de -öbürlerine nisbeten- gerçekten pek nezîhdirlir. Bunlara katılacak daha başka meziyetler, özellikler de var:

Çok ve derinden düşündürücü, örnek verici, 'ibret aldırıcı, gönül çekici olmaları; hem de hikemiyât, edebiyât, ahlâkiyyât ve 'ale'l-huşûş hamâsiyyât (ya' nî erlik, yigitlik, merdlik, harb cesâreti, azm ve metânet) bakımlarından ise çok zengin ve çok değerli bulunmalarıdır.

***

Şübhesiz ki, atasözleri 'örfüñ, 'âdetiñ (gelenegiñ) millî ve maħallî ihtiyâcların ifâdelerinden doğmuştur. Bu i'tibârla da, bunlar gerçekten "hikmet-i 'avâm" dırlar.

Bizim atasözlerimiziñ, başkaca daha büyük önem ve değeri de, halkıñ doğru ve egri; iyi, kötü düşüncelerini, bize, olduğu gibi, göstermelerinde, felsefesiz, 'akidesiz, kanâatini, dileğini ve'l-hâşıl her istediğini, yine bize, apaçık, faķať nezîh, sevimli, câzib birer vecîze şekil ve mâhiyetinde anlatmalarında ve belirtmelerindedir.

Halk, atasözlerine öyle ma'nevî bir kuvvet ve ehemmiyet verir ki, şıkıştığı herhangi bir işinde, düşüncesinde, atasözleriniñ ma'nâ ve hikemlerini, en kuvvetli ve tām yerinde birer (yardımcı hüccet) de sayar.

Maķşadınıñ huşûlüne, işiniñ sağlanmasına, düşüncesiniñ gerçekliğine, eñ ciddi ve en mükemmel bir delil olarak kabûl ve telaķķı ettiği bir atasözünü, dileğine de tām uygun düşürdü mü derhâl irâd eder ve kendi kendine:

"İşte atalar da böyle demiş... Daha başka diyeceğini ħaldı mı?" diye ħururlanır, ħabarır.

/8/ Artık, bu görüş ve gösteriše karşı onca aķar şular dağı durmaķ lâzım gelir!...

Faķať bu, böyle olmaķla berâber, atasözlerimizden ba'zıları, pek nâdir, pek şâz olarak hikmete, haqîķate, gerçekliğe pek de uymaz veya uymayabilir; ħattâ, ba'zen tezâdlar da teşkil eder:

.....³⁰

29 Biz böylece mülhem veya pek az bir kısmı tevârüd kabîlinden şayılabilcek atasözleriyle, meşellere teşâdüf edip teşbit edebildikçe bunları da hep işaretlerle göstererek ayırd etmeğe çalışdık. (H.G.)

30 Bu kısım Hüseyin Görbil tarafından boş bırakılmıştır.

Meşellerde olduğu gibi.

Bu da bizim zannımızca :

1. Aradan geçen uzun zamānlarda, bunlarıñ ağızdan ağıza naķilleri sırasında ba' zı kelimeleriñ değişmiş veya unutulmuş olmasından;

2. Ařında, đarb edildiđi, iřāret olunmađ istenildiđi nokta ve nükteniñ bu-
gün tamāmen bilinemesinden veyā, yerini bulamamasından, ve bulduru-
lamamasından;

3. Yāħud, bugünüñ gerđek iħtiyāclarına inťibāķ ettirilememesinden, yāħud belki de (1) ve (2) iřāretlerdeki sebeblerle bunlarıñ maķřud ve medlūllerine bugün bi-ħaķķın intikāl edilememesinden ileri gelmiř řanlıabilir.

Atasözleri, iħtivā etdikleri ĥükmī gerđeklikler, ta' alluķ eyledikleri ma' nā řümūl ve dereceleri i' tibāriyle, o đadar geniřdirler ki, bunları umūmī hey'etleriyle, hep bir arada, inceler, eler, süzer de, mütāla'a ve te'emmūl ederse, gerđekden pek büyük olan önem ve deđerleri řarřısında ĥayrān kalırız; řalmamađ da imkānsızdır.

Biraz yukarıda da -bi'l-münāsebe arz ettiđimiz vechile -atasözlerimiziñ içinde ba' zen, Türk'üñ rūhī ĥāllerine, merdliklerine, yigitliklerine uymayanlar da vardır; bunları Türk'üñ, burada teřriħi gerekmeyen, soñ ve dūřkūn devirleriniñ, birer dūřkünlük /9/ iřāretleri řaymak ķābil olabileceđi gibi, bunlardan birçođunu da, Žiyā Gōkalp'in beyānı gibi, řehrilere, millī 'aleyhdārlarımıza ' atf ve isnād da yerinde olabilir. Bu gibiler, öz Türk'üñ, öz malı degildir; ' arızidir, ma' lūldür. Böyleleriniñ pek çođunu hiĥ ķāle, i' tibār nazārına almadıđ, atdıđ; faķať büyük řöhretlerle, ađızlarda çok çalķananları kısmen aldıđ, aldıđ ammā bunlara da yerlerinde gereken iřāret ve izāħları yapıdıđ.

***

Atasözleriniñ önemleri, değerleri ĥaķķında şimdiye đadar pek çok sözler söylenmişdir. Bunları, aşağıda şıralarıyla, faķať olduğça tafřilātıyla, gösterdik. Bunlara dā'ir olan dūřünce ve mütāla'alarımızı da, řoñda ayrıca ' arz etdik.

Türkler ve atasözleri ĥaķķında, eski ve yeñi bütün bilginlerimiziñ, neler dūřünüp, neler söylediklerini, kısmen ve ĥulāřaten veyā, ba' zen de hemen hemen olduđu gibi, ' aynen göstermegi eñ önemli bir ödev bildik. Bu řüretle bütün büyüklerimiziñ, atasözlerine dā'ir olan fikir ve telaķķilerini, geređi

gibi öğrenmiş olmakla berâber, atasözlerinin anlamlarını, öğütlerini, söz özlülük ve inceliklerini, ve bu sözlerin mahfazaları (kılıfları) demek olan lafız ve kelimelerdeki öz ve gerçek ma'nâ ve nükteleri ve bunların gütdükleri aşıl maşşad ve amaçları da bütün deger ve önemleri ve bütün çıplaklıklarıyla, apaçık görmüş ve takdîr etmiş olacağız...”

SONUÇ

Yapmış olduğumuz bu çalışma neticesinde ulaştığımız sonuçlar şu şekildedir:

1. Hüseyin Görbil'in *Atalarsözü Külliyyâtı*, Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi Y/693 numarada kayıtlıdır. Mevcut hâliyle yirmi dosyadan oluşmaktadır. Tesbit edebildiğimiz kadarıyla, günümüze kadar eser üzerinde herhangi bir çalışma yapılmamıştır.

2. Eser, "*Atalarsözü Külliyyâtı*" adını taşımakla beraber, Hüseyin Görbil'in kendi ifâdeleriyle sâbit olduğu üzere "Atalarsözü, çarb-ı meşeller, ta'birler, cinâslar, kinâyeler, tekerlemeler, dilekler, ilençler, nükteler ve bunların şevâhidi, mü'eyyideleri, taqvıyeleri mâhiyetindeki fıkralar vesâire"yi de kapsamaktadır.

3. Hüseyin Görbil, *Külliyyât*'ının Giriş (Medhal) bölümünde atasözleriyle ilgili eserlerin bir anlamda dökümünü sunmuş, bunlardan kısmî veya tam alıntılar yaparak yer yer değerlendirme ve eleştirilerde bulunmuştur. Kendi dönemine kadar söz konusu alanda kaleme alınmış eser ve yazıları bir arada sunması bakımından, bu kısım önem arz etmektedir.

4. "Atalarsözü", 1-9 arası dosyalarda alfabetik olarak sıralanmıştır. "S" harfinde sona eren bu kısımda; atasözü, deyim vb. sözler sınıflandırılarak ayrı bölümler hâlinde verilmemiş, karışık olarak sıralanmıştır.

5. 10-18. dosyalarda öncelikle üst konu başlıkları bulunmakta, ilgili sözler bunların altında verilmektedir. 19. dosya hayvanlarla ilgili "atalarsözü"ne ayrılmış, ilgili "sözler" hayvan adlarından sonra sıralanmıştır. Son dosya, Fâik Reşâd'ın *Külliyyât-ı Letâif* inden derlenmiş fıkralardan oluşmaktadır.

6. *Külliyyât*'ta, verilen "sözler"i kuvvetlendirmek adına yerli ve yabancı şahısların eserlerinden faydalanılmıştır. Kullanılan kaynaklar, kimi zaman şahıs, kimi zaman eser isimleri verilerek belirtilmiştir. Âyet ve hadîslerin yanında, âlim, mutasavvıf, filozof, edebiyatçı ve şâirlerin vecîze, mısra, beyit ve şiirlerinden alıntılar yapılmıştır. İktibaslarda, kimi zaman eser adlarıyla birlikte cilt ve sayfa numaraları da belirtilmiştir. Söze zenginlik katmak üzere türkû, mani vb. yanında, Arap ve İngiliz hikemiyâtı ve atasözlerinden de yararlanılmıştır.

Eserde adı geçen alıntıların, bilgece söylenmiş sözlerin yanında sıradan, rastgele laflara da yer verildiği görülür. Bu durum, *Külliyât*'ın hacmini gereksiz yere arttırmakta; eserin, ismiyle çok da mütenasip olmayan sözlerle dolmasına neden olmaktadır.

KAYNAKÇA

- Aksoy, Ömer Asım, *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü* (I-III), Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları, 1978.
- , *Gaziantep Ağzı* (I-III), İstanbul: Türk Dil Kurumu Yayınları, 1945.
- “Atasözü”, *Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi*, c. I, s. 217.
- Çekli, Hasan, DOBADA, Mehmet, *Ataların Dilinden*, Samsun: Vilâyet Matbaası, 1945.
- Dilçin, Dehri, *Edebiyatımızda Atasözleri* (I. Kitap), İstanbul: Türk Dil Kurumu Yayınları, 1945.
- Elçin, Şükrü, *Halk Edebiyatına Giriş*, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1981.
- Fâik Reşâd, *Külliyât-ı Letâif*, İstanbul: Sancakciyân Matbaası, 1328.
- Güney, Eflatun Cem, *Folklor ve Halk Edebiyatı (Özellikleri, Sözlü Gelenekleri ve Yazılı Örnekleri)*, İstanbul: Milli Eğitim Basımevi, 1971.
- Güvâhî, *Pend-nâme (Öğütler ve Atasözleri)*, Hazırlayan: Mehmet Hengirmen, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1990.
- İzbudak, Veled, *Atalarsözü*, İstanbul: Devlet Basımevi, 1936.
- Künos, Ignács, *Türk Halk Edebiyatı*, İstanbul: Yeni Matbaa, 1925.
- Kurnaz, Selim, *Konularına Göre Seçme Türk Atasözleri*, İstanbul: Emek Yayınları, 1962.
- Okçu, Naci, *Şeyh Gâlib (Hayatı, Edebî Kişiliği, Eserleri, Şiirlerinin Umûmî Tahlili ve Dîvanın Tenkidli Metni)* (I-II), Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1993.
- Oy, Aydın, *Tarih Boyunca Türk Atasözleri*, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1972.
- , “Atasözü,” *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*, c. IV, ss. 44-46.
- , “Halkiyat,” *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*, c. XV, s. 367.
- Özön, Mustafa Nihat, *Türk Atasözleri*, İstanbul: İnkılap Kitabevi, 1956.
- Soykut, İsmail Hilmi, *Türk Atalarsözü Hazinesi*, İstanbul: Ülker Yayınları, 1974.
- Şinasi, *Durûb-ı Emsâl-i Osmâniyye*, İstanbul: Tasvîr-i Efkâr, 1280.
- Türk Atasözleri ve Deyimleri* (I-II), İstanbul: Milli Kütüphane Başkanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, 2001.
- Yücebaş, Hilmi, *Neyzen Tevfik ve Şiirleri*, İstanbul: Aka Kitabevi, 1961.